

Saltar i parar.—Els jugadors s'ajupen d'esquena fent angle recte amb les cames i un altre va saltant pel damunt d'ells eixarracant-se i recolzant les cames damunt el seu dors. Quan els ha saltat tots, *para* també més enllà i un altre salta; i així sempre successivament i carrelativament.

La ratlleta.—Igual que en el joc anterior, n'hi ha un que «para» arran d'una línia anomenada «mà» i els demés van saltant-lo en la mateixa posició; quan algú perd substitueix el que «amaga» i aquest passa a darrer.

Segons indica el primer del joc, anomenat «rei», o bé a voltes el darrer segons preferències del que amaga, aquest es separa o s'apropa una certa distància de «mà», que hom amida amb peus o passes. Segons a la distància que és, hom salta llançant-s'hi des de la línia de sortida (salt forçós) o anant-hi a peu coix amb les passes que prèviament el «rei» determina.

Dintre aquest joc hi ha varies jugades a fer; a més de les senyalades hi han com a principals les «llúpies», «robar melons», «robar figues», les «llúpies de la lluna» «l'esmolet» etc.

Les «llúpies» són certs sistemes especials de salt que tots els jugadors tenen de fer. «Robar melons» consisteix en què un cop han saltat s'en van els jugadors un tros lluny; aleshores el «rei» crida: «Un, dos, tres; quina hora és?» I el que amaga respon: «La una». Es repeteix altres dues vegades i així que el que és a «mà» ha dit «les tres», es posa a córrer passant per on han passat els altres, procurant agafar-ne un abans d'arribar a «mà».

A «robar figues» hom resta allà mateix on ha quedat en saltar; prèviament es posa la gorra del revés damunt del cap, la qual es deixa caure a terra tenint compte que no toqui la de cap company; quan tots han saltat, a la senyal de marxar tothom recull la gorra i ràpidament es posen dintre la línia de joc, mentre el que amaga procura agafar-ne algun.

En les llúpies de la lluna es va saltant per l'ordre establert, de la mateixa manera; el que fa de «rei» va anunciant la «llúpia» de torn fins a dotze. Sembla una adaptació al joc de la ratlleta, del joc «saltar pilars» que Maspons i Labrós cita en els seus «Jocs d'Infants» (pàg. 78). S'han modificat, però, una mica. Hom diu ara: A la una, mitja lluna. «A les dos, salt de gos. A les tres, muts i no dir res. A les quatre, salt de catre, per davant i per darrera. A les cinc, marrameu, ja et tinc. A les sis, un tomaquet llis. A les set, un tomaquet fresc. A les vuit, el sopar ja és cuït. A les nou, el pa ja és cou. A les deu, la Vera-Creu. A les onze, menjar una llonza. A les dotze, la catedral s'esbotza».

En les dues primeres hom no fa res de nou, però en les següents hom fa algun gest o empra una modalitat de salt que tingui certa relació amb l'enunciat d'aquestes «llúpies», qual nombre hom fa correspondre a les hores del dia.